

T. Arghezi

Tîrziu de toamnă

Prin singurătatea lui brumar
Se risipește parcul, cît cuprinzi,
Învăluit în somnul funerar
Al fumegoaselor oglinzi.

Căci prin mijlóc, bolnav de mii de ani,
Întunecat în adîncimi un lac e-ntins,
Și sîngele, din vii și din castani,
Pe fața ruginie a undelor s-a prins.

Tristețea mea străvede printre arbori zarea,
Ca-ntr-un tablou, în care nu-nțelegi:
Boschet sau așteptare oprește-n fund cărarea?
Și liniștea-i ecoul buchetelor pribegi.

Spital de întristare, de căință,
În care-și plîngi iubirea nentîmplată
Și-ți amintești cu dor, cu-o suferință,
Făptura nentîlnită niciodată.

Molifți, cîțiva, s-au întîlnit departe,
Pe cînd murmurul parcului se roagă...
Se-nchide înserarea ca o carte
Și sufletul în foi, ca o zăloagă.

(T. Arghezi, *Tîrziu de toamnă*, în Id., *Versuri*, cu o prefață de M. Beniuc, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1959, p. 26)